

חוסר עניין לציבור

מאת אינה איזנברג

*מילות השיר "רודי מק'קורלי" מאת אנה ג'ונסטון בתרגומו של יעקב שבתאי

הדמויות:

תום דיראק, יועץ להגמון, בנו המאומץ – בן 40. נקי ולבוש בקפידה, אך בצניעות ההולמת איש צבא
בקי דיראק, בתו של ההגמון – בת 24. מלוכלכת. בגדיה קרועים ומוכתמים. על ראשה המגולח ועל פניה
כובע גרב עם חורים לעיניים

פול דיראק, ההגמון – בן 70. רזה וחזק. לכתפיו גלימה

חיילים

המקום:

מחסן תרופות תת קרקעי. עמוס בארונות עם מדפים מתפקעים, אך מסודרים. מעברים צרים בין הארונות.
שולחן קטן וכיסא. לצד השולחן על הרצפה תרמיל גדול מלא. תאורה פלורוסנטית חלקית. הכניסה למחסן היא
מעומק הבמה מימין. דלת הכניסה לא נראית.

הערה:

בכל מקום שבו מופיעה במחזה המילה **קפיצה**, יש קפיצה בזמן לרגע שלפני החלטה מהותית של תום
לפעול באופן מסוים. אלה תרחישים, סימולציות שהוא עורך בראשו, שהתוצאות שלהן מובילות אותו
להחלטה אחרת במציאות. הסימולציות תמיד נגמרות בכישלון ובסופן תום חוזר לרגע האמת ופועל אחרת.

(תום מסתתר מאחורי ארון מדפים. בקי נכנסת בזהירות, בידה אקדח)

תום: (מרים את שתי ידיו באוויר) הי! בקי!

(בקי נבהלת, יורה מתוך אינסטינקט. תום נופל מת)

-קפיצה-

(תום מסתתר מאחורי הארון. בקי נכנסת בזהירות, בידה אקדח. תום מאגף את בקי בשקט, חוטף את האקדח מידה, מכניע אותה, מוריד את כובע הגרב מהפנים שלה)

תום: ששש...

בקי: הי, אני מכירה אותך.

תום: אני מפורסם.

בקי: אתה לא נראה מופתע.

תום: מה את רוצה?

בקי: אתה הולך למות.

תום: אה, ואת והחברים הקטנים שלך מצאתם דרך לדלג על השלב הזה?

בקי: נולד פוץ, מת פוץ.

תום: התגעגעת אלי.

בקי: היית מת.

תום: סובלנות...

בקי: היסטרי.

תום: לא ממש. קצת חרדתי אולי.

בקי: כל הצבועים חרדתיים.

תום: (מניח את האקדח על השולחן) איך אני יכול לעזור לך?

בקי: באתי לספר לך משהו.

תום: לא, בקי. את באת לגנוב כדורים.

בקי: אחד אפס. אבל ידעתי שתחכה לי.

תום: פתטי, לא? לחשוב שאת מתה ולחכות לך.

בקי: אני פה.

(שקט)

- תום: את לא שואלת מה שלום אבא שלך?
- בקי: אנשים מתים מפחד, הצבא שלו גדל מיום ליום, נשמע ששלומו מצוין.
- תום: הוא מאוד דואג לך. עכשיו לפחות אני אוכל לספר לו שאת חיה. אמנם מכוערת, אבל נראית די אנושית. שתי ידיים, שתי רגליים וקרניים של... משהו דביק.
- בקי: תום, אני מזהירה אותך.
- תום: למה את עושה לו את זה?
- בקי: כי אם לא הייתי עושה את זה, לא היה לי רחם עכשיו.
- תום: זה מאוד לא מדויק.
- בקי: אני לא מאמינה.
- תום: זה תהליך מבוקר. יש רשימות. יש תור. כשמגיע התור, הולכים למרפאה לעבור את ההליך.
- בקי: "הליך"?!?
- תום: תמשיכי לצווח. עוד לא שמעו אותך בתשע עשרה. ובשלושים. פשוט שם יש כוננות מוגברת למקרה שמיישהו רואה איזה בוגד. נגיד... אותך.
- בקי: אני הייתי אמורה להיות "הליך" לדוגמה.
- תום: מאיפה את מביאה את השטויות האלה?
- בקי: אני הייתי אמורה להיות ההליך לדוגמה. תראו, בנות. הבת של ההגמון הולכת ראשונה לכריתת רחם. עם חיוך. תראו, בנות. זה בטח כיף. אפשר לעשות מלא מין ולא לדאוג. היו יכולים לצאת לכן מהרחם יצורים קטנים ודוחים עם כל מיני פגמים ומחלות, אבל הצלנו אתכן מהשואה הזאת של הגוף. וכולן ביחד שמאל. שמאל ימין שמאל למרפאה. שמאל ימין שמאל לגאולה.
- תום: למה את חושבת שפול היה עושה ממך צחוק? הוא עבד בשביל זה כל החיים שלו.
- בקי: לא אמרתי שהוא היה עושה ממני צחוק, תום. אמרתי שהוא היה מקריב אותי למען המטרה. נותן לד"ר סייקו לחתוך אותי בשידור חי ודוחף לי מורפיום כדי שאני אראה רגועה. בקטע סימבוליסטי כזה. ואתה, פחדן, כזה פחדן. מתי כבר תעמוד מולו פעם אחת כמו גבר ולא כמו תולעת שמלקקת לו את החור של התחת?

(תום שותק ומישיר אליה מבט. בקי סותרת לו)

תום: רוצה עוד פעם?

(בקי סותרת לו שוב)

תום: מה את רוצה לספר לי?

בקי: יש לי בן אדם אמיתי ברחם, תום.

תום: למה עכשיו? קיבינימט, בקי, למה עכשיו?

(שקט)

תום: זה של וינסנט?

בקי: כן.

תום: פאק, וזה לא נקרא לחרב את הרחם שלך?

בקי: מה!?

תום: לדפוק אותך ככה כשאת חיה במערה מסריחה מגופות של שועלים? זה לא נקרא להקריב אותך?

בקי: המצב שלך הרבה יותר חמור ממה שחשבתי.

תום: את תמותי. ביחד עם הדבר הזה. בעצם זה שעשית את הדבר הזה, את גוססת עכשיו. את הולכת למות.

בקי: כולנו הולכים למות, אדוני היועץ. זה סוף ההרצאה או שאתה מתכוון גם להסגיר אותי לאבא'לה?

תום: תשמרי על הפה שלך, בקי.

בקי: כמו מכונה. בחיים לא ראיתי אותך ככה.

תום: את יכולה פשוט לספר לי איפה וינסנט. אני אדאג שלא יפגעו בו.

בקי: לא, אתה דפוק לגמרי.

תום: מה תעשי אם יהיה לך זיהום? את יודעת בכלל אם הדבר הזה יושב בתוך הרחם? אולי הוא ליד? את

יודעת בכלל משהו על מה שייצא לך? זה אם נניח, בהסתברות של אחד למיליון שזה ייצא בחיים.

בקי: נשים ילדו במערות על יד מדורות מאז ומעולם.

תום: הן לא היו פנאטיות מטורפות. כמוך. לא הייתה להן ברירה אחרת. לך יש. ואת בכל זאת בורחת לכת

של המגלומן הזה ועושה לו ילד. בטח כבר כולם משתחווים לך. אמו של המשיח הרה... בנו של הנביא

ייולד בשעה טובה ויגאל אותנו מהשלטון העריץ. הללויה.

בקי: (מתרחקת ממנו) אתה היית הבן אדם הכי חשוב בחיים שלי.

תום: כך חולפת תהילת עולם.

(בקי מתחילה לרעוד)

בקי: תום.

(הרעידות מתגברות. היא מתעלפת)

תום: בקי, בקי, קיבינימט. בקי. בקי.

(תום משכיב אותה על הגב, מרים את הרגליים שלה ובודק אם היא נושמת. היא מתרוממת בפתאומיות)

בקי: סלט קצוץ בבקשה, אבל בלי נענע ובלי פטרוזיליה ואם אפשר את הבצל בצד.

תום: בקי!

בקי: אני מבקשת יפה, תראה. בבקשה, אדוני, אני לא רוצה בצל ופטרוזיליה.

תום: בקי, את בסדר. אנחנו בסדר.

בקי: הידיים שלי לא פה. הידיים שלי בכלל לא פה.

תום: תסתכלי עלי. תפתחי את העיניים. תסתכלי עלי. את מזהה אותי?

בקי: איך אני אוכל סלט עם פטרוזיליה? איפה אמא? אני אלרגית...

תום: את אלרגית לפטל, שפן.

בקי: אמא יודעת, היא לא נותנת שאני אוכל בטעות פטרוזיליה, ונענע זה לא טעים.

תום: אני לא אתן שיביאו לך עם פטרוזיליה, את שומעת? בקי.

בקי: והרגל שלי ארוכה ארוכה.

תום: בקי, תקשיבי לי. אני לא אתן לך לאכול פטרוזיליה. את בסדר. את בסדר. את תמיד חוזרת.

(הרעידות מתחזקות. גופה נרפה בידי. אין דופק. מחבק את הגופה שלה, בוכה. מכרבל אותה בחיקו. מהמהם את

המנגינה של'רודי מק'קורל'. הוא יורה בעצמו. היא מתעוררת, רואה שהוא מת, יורה בעצמה)

קפיצה-

(תום ובקי באותו המקום בו היו לפני שהתחיל ההתקף של בקי)

בקי: (מתרחקת ממנו) אתה היית הבן אדם הכי חשוב בחיים שלי.

(תום מושיט לבקי את התרמיל הגדול)

תום: זה בשבילך. זה כל מה שיש. נו, קחי את זה כבר.

(בקי פותחת את התרמיל. מוציאה חפיסת כדורים. בולעת כדור אחד)

- בקי: אדוני היועץ. (קדה בצניניות) הצלת את חיי ועל כך אני מודה לך.
תום: איך וינסנט נתן לך להיכנס לעיר?
בקי: וינס לא יודע שיש לי את זה.
תום: לא סיפרת לו?
בקי: נגמרו לי הכדורים. לא רציתי להדאיג אותו.
תום: לא רצית שהוא ימות במקומך אם יתפסו אותו.
בקי: וינס מיוחד. אנחנו צריכים לשמור עליו.
תום: כן, הוא טרוריסט לתפארת, אין מה להגיד.
בקי: אתה עזרת לו. שנים.
תום: עזרתי לו להחזיק אנשים בחיים. לא להשתמש בהם בתור מחבלים.
בקי: הוא אומר שאתה התקווה היחידה שלנו.
תום: אם ככה, אין לכם תקווה.
בקי: יש לנו חופש לחיות כמו שאנחנו רוצים.
תום: ככה את רוצה לחיות, בקי? ראית את עצמך במראה בחודשיים האחרונים?
בקי: מלחמה זה לא פיקניק, אדוני היועץ.
תום: על מה את ישנה? מה אתם אוכלים?
בקי: אתה דומה לדיראק. איך זה יכול להיות? אני הבת שלו ואתה דומה לו.
תום: את עזבת אותו. אז את לא דומה לו יותר.
בקי: אני בהריון, תום.
תום: הבנתי.
בקי: למקרה שרצית לדעת, אני מרגישה מצוין.
תום: נראה שאת דואגת לעצמך יופי.
בקי: וינס דואג לי. הוא דואג לנו. אתה זוכר את העיניים שלך, תום?
תום: שחורות ומפחידות.
בקי: רכות. עם עוצמה. עם אמת. של דיראק קרות כמו סכין.
תום: הוא אבא שלך. הוא אוהב אותך.
בקי: אם יש מישהו אחד שהאביר דיראק לב פחדן אוהב בעולם הזה, זה רק אתה. וגם זה לא בטוח.
תום: את צריכה עוד משהו?
בקי: אני צריכה שתבוא איתי.

תום: את זוכרת שאבא שלך לקח אותנו לסיור בהרים? היית ממש קטנה.

בקי: כן.

(שקט)

בקי: הכל היה נקי פתאום אחרי הבונקרים. אוויר אמיתי. ירד עלינו מבול. ישנו באוהל רטוב. היה קפוא.

תום: ולמחרת יצאה השמש. והיא לא ירדה.

בקי: זה היה מטורף. זאת הייתה הפעם הראשונה שהלילה לא הגיע. ושרנו, לא הפסקנו.

תום: (חצי שיר, חצי דקלום, נזכר):

"הו ראו את המון האדם הבא, פניו אומרות נקם

מכפרים בהר מרציף נידח, מחוץ נהר הבאן.

הם באים הם באים, אך הכל לשווא. מוכן כבר הגרדום.

בקי ותום (שרים בשקט בשני קולות בהתלהבות ילדותית):

זהו רודי מק'קורלי מות יומת על גשר טום היום.

לאיטו, לאיטו ברחוב צעד צעיר גאה חייכן.

ושקט ניגש ושקט עמד, עמד מול התליין.

בעיניו הכחולות לא הייתה דמעה, רק אור, חיוך ותום.

זהו רודי מק'קורלי מות יומת על גשר טום היום.

לא היה עוד באירלנד אדם אמיץ שכך יקריב חייו,

כמו האיש הזה ההולך שקט לפגוש את אלוהיו.

בקומה זקופה ובראש מורם צעד אל הגרדום.

זהו רודי מק'קורלי מות יומת על גשר טום היום."

(שקט)

תום: אבא שלך הציל אותי, שפן.

בקי: אל תקרא לי ככה אם אני לא אראה אותך יותר בחיים.

בקי: היה לו מזל ששמרו לו מקום בבונקר.

תום: היה לו מזל שהנשיא אהב אותו. העריך אותו. כל מה שקרה אחרי זה, זאת אסטרטגיה. מבריקה. אם לא

אבא שלך, אף אחד לא היה מצליח להחליט מה מכניסים לבונקר בשביל לשרוד בו שנה. כולם אמרו

שזה עניין של כמה שבועות. רק הוא הבין מה קורה. "מזל".

בקי: יש לו נטייה להבין דברים לפני כולם ואז לכפות את עצמו על כל העולם.

תום: העולם מת וקם לתחייה ואנחנו היינו אמורים רק למות. בזכות אבא שלך קמנו לתחייה גם.

בקי: ילדים משובטים, תום? עיקור בכפייה? זה לקום לתחייה?
תום: את יודעת מה הכי אירוני.
בקי: קשה לבחור.
תום: שאת כזאת בכיינית עם כזאת נוסטלגיה מדומיינת לחיים שלפני, שאני שוכח שנולדת בבונקר.
בקי: אני לא ממציאה. אני לא חושבת שהיה יותר טוב לפני. פשוט היה לאן לברוח.
תום: עד שהיו כל כך הרבה אנשים שלא היה איפה לדרוך, שלא נדבר על לאן לברוח.
בקי: ואז הפלנטה הקיאה עלינו, ועכשיו ההגמון הגדול מבקש למנוע מבני האדם לחזור על אותן טעויות מקוללות. פשוט היו יותר מדי אנשים בעולם. בואו נעצור את העניין הזה עם האנשים ונשבט רובוטים במקום.
תום: ילדים, בקי, לא רובוטים. ילדים בלי מומים, בלי מחלות, עם חוש הומור ורצון לחיות עם ילדים אחרים בשלום. אפשר להבין אותו, לא?

(שקט)

תום: את רק צריכה להגיד לי איפה וינסנט. פול לא יפגע בך בחיים.
בקי: אתה לא בן אדם, אתה חורבה של בן אדם.
(בקי לוקחת את התרמיל ורצה החוצה. מבחוץ נשמעת ירייה וצרחת של בקי בעקבותיה. קולות של מאבק. צעדים. קולות של חיילים קוראים: יחי ההגמון!)

-קפיצה-

(תום ובקי באותו מיקום על הכמה שבו הם היו בשיר)

תום ובקי: (שרים)

"לא היה עוד באירלנד אדם אמיץ שכך יקריב חייו,
כמו האיש הזה ההולך שקט לפגוש את אלוהיו
בקומה זקופה ובראש מורם צעד אל הגרדום.
זהו רודי מק'קורלי מות יומת על גשר טום היום."

(שקט)

- בקי: למה אתה לא עוזב?
- תום: כי מישוהו צריך להישאר.
- בקי: זה יגמר רע.
- תום: מחר אני מעלה הצעה לפסגה בקבינט.
- בקי: פסגה?
- תום: להזמין את וינסנט למקום ניטרלי בהרים. רק פול, הוא ואני. לא חמושים.
- בקי: הנאיביות שלך גובלת בפיגור. או במחלת נפש. דיראק יסכים, ואז באמצע הפסגה המרגשת הזאת, תפרוץ יחידת קומנדו ממאחרי איזה סלע תמים ותרסס את וינס ואתך.
- תום: את טועה. פול רוצה את מה שאני רוצה. הוא דואג לכל הניצולים. הוא שונא את זה שאת, וכן, שגם וינסנט וכל השאר חיים בהרים כמו חיות, מלוכלכים, חולים ובודדים. אתם יכולים לחזור לעיר. נעלה את חוק העיקור לדיון ציבורי.
- בקי: יש לי רק שאלה אחת. איך התמימות האוטיסטית הזאת מסתדרת עם זה שהעברת לוינס תרופות ואוכל במשך שנים בלי שדיראק ידע?
- תום: רציתי לתת לפול להתקרר אחרי שוינסנט עזב את העיר. להירגע. בלי פרובוקציות. להבין שאנחנו צריכים להיות מאוחדים. והאנשים החופשיים היו רעבים.
- בקי: "האנשים החופשיים"? כבוד היועץ לא אוהב את המינוח המקובל בקרב קבינט הצבועים?
- תום: עכשיו את כזאת קטנה וקטנונית.
- בקי: לא, זה מעניין. בפני דיראק והפיראנות שלו, אתה גם אומר "האנשים החופשיים"?
- תום: (אחרי שתיקה קצרה) לא.
- בקי: אז "הקופים" (מכה באגרופה על חזה) לא מעוניינים בטובות שלך יותר. (בועטת בתרמיל)
- תום: בקי, אני איתך, את לא מבינה? מהפיכה זה לא מלודרמה. כל החרא הזה, שירי מחאה, מחתרות פיגועים, המונים ברחובות, אלה הפיכות סלפסטיק. מופעים. שינוי זה הליך. כן, הליך. ביורוקרטי וארוך. לא ממש זוהר.
- בקי: שינוי מתוך המערכת.
- תום: כן.
- בקי: כי רק מי שמבין את המערכת באמת, יכול לגרום לה לעבור טרנספורמציה מבפנים.
- תום: בדיוק.
- בקי: באמת אידיוט.

תום: אני צריך זמן. אני צריך שתגידי לוינסנט להוריז פרופיל. להפסיק לשרוף מחסנים. זה רק עניין של טעות קטנה עד שמישהו ייפגע. ואז לא תהיה דרך חזרה. אני יכול לשכנע את פול לתת לכם לחזור. לשקול מחדש את החוק. אני חייב זמן.

בקי: לא הייתי צריכה לבוא.

תום: אל תשכחי את הכדורים.

בקי: לא היה לי התקף מאז.

תום: אני שמח.

בקי: אתה נראה מאוד שמח.

תום: אני באמת שמח.

בקי: הוא אמר בקולו המונוטוני עם אפס כוונה בקולו.

תום: אני מתגעגע אלייך.

בקי: תוכיח.

(שקט)

בקי: (מתקרבת אליו) תוכיח לי שאתה מתגעגע אלי.

(תום מנשק אותה. היא נענית)

בקי: גם אני מתגעגעת אליך.

תום: את יפה.

(מתרחק מעט)

בקי: אתה מפחד ממני?

תום: אני מפחד עלייך.

בקי: אני לא צריכה שתפחד עלי.

(מקרבת אותו חזרה אליה)

תום: את בהריון.

בקי: תום, וינס בן 60. הוא קבר את אשתו. הוא באבל. אנחנו שותפים למאבק.

תום: הולך להיוולד לכם ילד. הילד הראשון של האנשים החופשיים. זה קצת יותר משותפים.

בקי: תפסיק לחנך אותי.

תום: טוב.

בקי: אתה אפס.

תום: בסדר.

בקי: לא, זה לא בסדר. אתה ברחת ממני.

תום: הייתי צריך זמן.

בקי: אין זמן, תום. בוא איתי. אנשים בעיר אומללים. הם מפחדים. ואף אחד לא עושה כלום ולא יעשה כלום. בוא נגמור את הפארסה הזאת. קח את זה. (מושיטה לו את האקדח שלה) בוא איתי.

תום: אני מעדיף שלא.

בקי: אתה מת מבפנים.

(תום לא עונה. בקי מכוונת את האקדח לראשו של תום מטווח אפס)

תום: מה את עושה?

בקי: נותנת לך הזדמנות אחרונה.

(מבחוץ נשמעים צעדים וקולות חיילים היורדים במדרגות. תום גורר את בקי ואת התרמיל אל מאחרי הארון מאחרי הסתתר קודם. נכנסים בריצה חיילים. מצדיעים לתום. נכנס דיראק. חיילים כורעים ברכ. תום נד בראשו)

חיילים: יחי ההגמון!

דיראק: תצפיתן אידיוט. לא נכנסה לפה בכלל, אה?

תום: לא.

דיראק: היא לא הייתה יכולה להתרחק הרבה.

תום: יכול להיות שהיא קלטה אתכם. ואז היא כבר מאוד רחוקה.

דיראק: תישאר כאן. אני אשאיר אנשים בחוץ. אני דואג לה, תום. אני מאוד דואג לה.

תום: גם אני.

(דיראק מחבק את תום ויוצא. החיילים יוצאים אחריו. תום מסתובב בחזרה אל החדר. בקי עומדת מולו, מכוונת אליו את האקדח מטווח אפס)

בקי: בן זונה.

תום: את לא מבינה.

(בקי יורה בתום. הוא נופל מת)

-קפיצה-

(בקי ותום זה מול זה, היא מכוונת אקדח לראשו מטווח אפס)

בקי: בן זונה.

תום: את הבן אדם הכי חשוב בחיים שלי.

(בתנועה חדה, תום מסיט את ידה האוחזת באקדח. נפלטת ירייה. חיילים שאורבים מחוץ לדלת נכנסים לחדר.

תופסים את תום ובקי, כובלים אותם. דיראק נכנס)

דיראק: (מתקרב אל בקי) איפה וינסנט?

תום: (לדיראק:) פול. פול!

דיראק: (מתעלם ממנו. לבקי:) איפה וינסנט?

(בקי יורקת לו בפנים. דיראק שותק ומוחה את הרוק מפניו. מורה בידו לחייל נוסף. החייל שולף סכין וחותר את

חולצתה של בקי. תום מנסה להשתחרר. סותמים את פיו. החייל מצמיד את הסכין לשד של בקי וחותר. בקי

צורחת)

דיראק: איפה וינסנט?

(בקי בוכה בהיסטריה. דיראק מחווה שוב לחייל האוחז בסכין. הוא חותר עוד. בקי צורחת. תום מנסה להשתחרר

משוביו, לשווא)

דיראק: איפה וינסנט?

בקי: בתחת שלי.

(דיראק מחווה לחיילים האוחזים בבקי. הם הופכים אותה. מחזיקים אותה צמוד לרצפה, שוכבת על בטנה, פניה

אל הרצפה. דיראק מחווה לחייל האוחז בסכין. החייל חותר את מכנסיה של בקי. דיראק מחווה לכיוונו באישור.

החייל מחדיר את הסכין לפי הטבעת של בקי. בקי צורחת)

דיראק: לא, וינסנט לא פה. אולי הוא היה כאן קודם, אבל כנראה הוא עבר לכתובת חדשה. איפה וינסנט?

(בקי מתעלפת)

דיראק: קחו אותם.

(החיילים עטים על גופה הרפוי של בקי, מרימים אותה. דיראק יוצא. אחריו יוצאים החיילים הנושאים את בקי חסרת ההכרה, בעקבותיהם השניים שגוררים את תום ואחריהם כל היתר)

-קפיצה-

(בקי ותום עדיין זה מול זה, היא מכוונת אקדח לראשו מטווח אפס)

בקי: בן זונה.

תום: תני לי את זה.

(תום חוטף את האקדח מידה ומצמיד אותו לראשה בדיוק כשהחיילים נכנסים לחדר. דורך את האקדח)

בקי: מה אתה עושה?

(נכנס דיראק. תום יורה בו. דיראק נופל מת. בקי רצה אליו מחבקת את הגופה שלו, בוכה. שקט. אף אחד לא זז)

בקי: (שרה)

"בקומה זקופה ובראש מורם צעד אל הגרדום...

זהו רודי מק'קורלי מות יומת על גשר טום היום."

(בקי מפסיקה לבכות. עוצמת את עיני הגופה של אביה, מורידה את מעילה הקרוע ומכסה את פני הגופה. היא

עוברת בתוך קבוצת החיילים ההמומים שנסוגים לאחור ונעמדת מול תום. כורעת ברך בפניו)

בקי: יחי ההגמון. (לחיילים) נו! יחי ההגמון!

(שקט. אף אחד לא זז. תום מביט בבקי ושוב בחיילים. מכוון את האקדח לבקי ודורך אותו)

תום: אני באמת התגעגעתי אליך. (יורה בה. היא נופלת, מתה. לרגע כולם קפואים ואז אחד אחד החיילים
כורעים ברך בפני תום)

חיילים: יחי ההגמון!